

-- preuzeto sa Jutarnji.hr

Stojeći usred novoizgrađenog Parka želja u Rakovom potoku nije teško shvatiti zašto su se arhitektice Ivana Žalac i Margita Grubiša, iz arhitektonskog biroa SKROZ, u suradnji s vrtnom arhitekticom Natašom Fiolicom, inspirale samoborskim mitovima i legendama; gledajući okolne brežuljke i kućice ciglenih krovova lako je zamisliti divove kojima su obični ljudi dopirali tek do koljena, a bez problema su mogli iščupati hrast, ili pak krasne vile “crnih očiju” koje su mamile prolaznike. Sva ta elementarna bića, u njihovom izvornom krajoliku, krajoliku koji generira te mitove

Bez ograničenja Još jedna polazišna točka za Park želja, uz mitove, mladim arhitekticama bila je priča o avatarima, odnosno kako kažu: “Situacija u kojoj se dvoje ljudi nađu u paralelnoj stvarnosti, te predstavljaju vlastite avatare koji se više nikada neće ponoviti u stvarnom svijetu u istom obliku. Bile smo inspirirane avatarima u smislu nečeg nadrealnog, vanzemaljskog, nečeg što se odvija u paralelnom svemiru.” Naime, Park je prije svega zamišljen da se u njemu održavaju vjenčanja, pa otuda priča o dvoje ljudi koji se jedini put nalaze u toj situaciji, jedno pokraj drugog, u datom trenutku.

Iako se baš ne možemo pohvaliti niti mnogim kvalitetnim javnim parkovima, privatni park je izuzetno rijetka pojava u Hrvatskoj? “Skoro pa nepostojeća”, slažu se arhitektice. Zahvaljujući toj činjenici dopustile su si, kažu, punu slobodu, bez ograničenja, razmišljanje izvan okvira.

Tako i nastaju najbolje stvari. Naravno, i kroz dobar odnos s investitorom, koji je u ovom slučaju također mlad, u tridesetim godinama kao što su i one same, odnos koji je bio pun povjerenja, i u današnjoj je arhitekturi skoro pa znanstvena fantastika.

U osnovi parka dvadeset je, nazovimo ih, skulptura, arhitektice ih nazivaju apstraktnim kulisama; povezuje ih naizgled sličan oblik, no svaka je od njih različita, po geometriji i po nizu nepravilnih otvora na njima. Oblik je ovih nadrealnih skulptura, napravljenih od čelika i lima, uvjetovan činjenicom da je riječ o ledini na kojoj nema visokog zelenila; riječ je o organskim oblicima skulptura koji stoje na posve tankim nogama, kao da se nadvijaju nad nama. Grupirane su po tri, četiri ili više njih zajedno. Rezane su i varene ručno. Arhitektice ističu posao Josipa Kovačića, bravara koji je majstor svog zanata, što je pohvalno jer ovi poslovi najšešće ostaju u sjeni arhitekture, iako mnogo pridonose konačnom vizualnom dojmu kvalitetom izvedbe. Svaki je detalj ovdje važan.

Sve je bijelo Zbog izvorne namjene parka sve je bijelo, i klupe, i rasvjeta u obliku okruglih svjetala različite veličine, pa čak i kante za smeće, što su sve oblikovale same. Riječ je zapravo o total dizajnu. Tu su također i dva jezerca te nekoliko vjetroskulptura koje se čine kao da su iz bajke; one se njišu na vjetru koji je čest u ovim krajevima. Nadrealni se dojam parka povećava noću, skulpture kao da plešu, kao da su tu samo zato da probude iz sna ta mitska bića. Kad su se sadile biljke, vodilo se računa da među njima budu i one koje privlače leptire, kako bi dojam bio još raznolikiji. Vegetacija s bijelim cvatom, uz to, daje romantičan karakter. Arhitektice ističu da će se u stvari za deset godina vidjeti puni

Park za vjenčanja inspiriran pričama o divovima i vilama

Autor - Ažurirano Petak, 21 Ožujak 2014 14:46

---

potencijal nedavno zasađene vegetacije, što se redovito nadgleda.
